

Asian Research Association

பட்டினப்பாலையில் நிகழ்த்துக் கலைஞர்கள் வாழ்வியல் ஓர் ஆய்வு

சு. சந்திரகுமார் அ,*

அ நுண்கலைத்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், வந்தாறுமலை, இலங்கை.

A Study of the Lives of Performing Artists in Pattinapalai

S. Chandrakumar a,*

^a Department of Fine Arts, Eastern University, Vantharumoolai, Sri Lanka

*Corresponding author Email: srckumar20@yahoo.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijot2228>

Received: 22-03-2022; Revised: 17-05-2022; Accepted: 21-05-2022; Published: 28-05-2022

Abstract: Pattinapalai in Pathupattu reveals the dynamical change of Tamil cultural life, the way in which ethnographic group life is shattered and the life of hunger develops, and the transformation of performing artists. Although the valour and glory of the king form the theme of Pattinapalai, when it is re-read, different lessons emerge. In this, it can be observed that social changes are taking place based on domestic and public lives, and the Aryan community penetrating into Tamil brought about changes in the thinking of the local ethnic groups and changed the cultural lifestyle. In this study, the issues raised in Pattinapalai are approached from an alternative perspective. This article focuses on the race, land, politics, and lifestyle of the people who lived during the Sangam period.

Keywords: Pattinapalai, Performing Artists, Sangam period, Aryan

முன்னுரை

பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்களினூடாக பழந்தமிழருடைய இனக்குழுமம் தொடர்பான புரிதல்கள் மீள்வாசிப்புச் செய்யப்படுகிறது (Kathir Murugu, 2016). இதில், பட்டினப்பாலையில் கரிகாற்சோழனைப் புகழ்ந்து அவனது பெருவளம் அக, புற ஒழுக்கங்கள், கவிரிப்பும்பட்டினம், துறைமுகம், நாடு என்பன வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனாலும், செம்படவர், பரதவர் இனக்குழுமங்களின் நிலையும், வேளாளர்கள் பார்ப்பனியச் சிந்தனையுடன் செயற்படும் முறையும் கவனத்திற்குரியது. போரினால் அம்பலங்களும், மன்றங்களும் அழிந்து சிதைந்தமுறையும், அச்சிதைவினால் நிகழ்த்துகைக் கலைஞர்கள் பாதிக்கப்படுவதும், பண்பாட்டு நிலவியலும், பட்டினத்தில் நிறைந்துள்ள பொருட்களின் வெளிப்பாடும், நிலமாற்றமும் கோட்பாட்டு நிலையில் ஆராயப்படுகிறது.

நூல் அறிமுகம்

பட்டினப்பாலை கடலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரால் எழுதப்பட்டது. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கரிகாற்சோழனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு, அவனது புகழை மையப்படுத்தி உருவாக்கியுள்ளார். பட்டினப்பாலை 301 பாடல் அடிகளைக் கொண்டது. இதில் 1-217 வரையான அடிகள் கரிகாற்பெருவளத்தானின் சிறப்பும், நாட்டுவளமும் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இது ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா ஆகிய பா வடிவங்களால் வடிவமைக்கப்பட்டது. இதனுடைய நிலமாகப் பாலை காணப்படுகிறது. இதில் வஞ்சிப்பாவினூடாக கருத்துக்கள் தொடர்ச்சியாக இடம்பெறுவதால், 'வஞ்சிநெடும்பாட்டு' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது வஞ்சியடிகளால் ஆனது. பட்டினத்தினுடைய சிறப்பம்சத்தை இந்தப் பட்டினப்பாலை கூறுவதோடு, பாலை நிலத்தினுடைய (திணையினுடைய) அக

ஒழுக்கமான பிரிதலையும் மையப்படுத்தி தருகிறது. பிரிதலும் பிரிதல் நிமிர்த்தமும் என்பதுதான் அதனுடைய அகமாகக் காணப்படுகிறது. இது அகத்திணைப் பாடல் மரபாகவும் உள்ளது.

இனக்குழுமமானது வேட்டையாடி, மந்தை மேய்த்து, ஒரு இடத்தில் தங்கியிருந்து வேளாண்மை செய்து, கடல் கடந்து வியாபாரம் செய்கின்ற நிலைக்கு மாறிய ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியாக இந்த இனக்குழுமத்தினுடைய செயற்பாடுகள் உள்ளன. இவை மாற்றமடைந்து, மாற்றமடைந்து இன்னுமொரு கட்டத்திற்கு நகர்ந்துள்ளது. உள்ளக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இந்தநிலையில் இனக்குழும வாழ்க்கைமுறை, அவர்களுடைய செயற்பாடுகள், அவர்களுடைய நிலத்தோடு இணைந்த பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுகூடி உணவைத் தேடுவதூடாகவும், தொழிலைச் செய்வதூடாகவும், தங்களுக்குள் உறவை ஏற்படுத்துவதாகவும் வலுவாகக் காணப்பட்டன. இவ்வாறு வாழ்ந்த மக்களுடைய நிலையினை சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பாக பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்கள் ஆழமாகப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகின்றன. பத்துப்பாட்டில் பட்டினப்பாலை வெளிப்படுத்துகின்ற இனக்குழுமத்தினுடைய நிலை, அந்த இனக்குழுமம் எவ்வாறு தங்களுடைய தொழிலை மையப்படுத்தியதாக செயற்படுகிறது என்பன அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. குறித்த பட்டினத்தினுடைய சிறப்பு, பட்டினத்தில் அரசனுடைய செல்வாக்கு, அரசனுடைய அதிகாரத்தினால் அங்கு நிலவிய பொருளாதாரநிலை, பொருளாதார நிலையினூடாக அரசு இனக்குழும வாழ்வியலைச் சிதைத்தமை, இனக்குழுமச் சிதைவால் நிகழ்த்துகைக் கலைஞர்களின் துன்பமான வாழ்வியல் உருவாக்கம் ஆகியவற்றை விரிவாக நோக்கலாம்.

பட்டின வாழ்வியலின் நிலத்தோற்றம் - சமூகம் - நிகழ்த்துவோர்

இங்கு மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்த கூட்டுச் செயற்பாடு, இன்னொரு நிலத்திற்கு நகருகின்ற போக்கு மேலெழுகிறது. இந்தப் பட்டினம், அரசு, சமூகம் என்கின்ற தலைப்பின் கீழ் அதனைப் வியாக்கியானிக்கும்போதே மருதநிலத்தினுடைய சில எச்சங்கள் இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. மருதநிலம் கடல்சார்ந்த நிலப்பரப்போடு இணைந்த மக்களின் வாழ்க்கைமுறையுடன் இணைக்கப்படுகிறது. வயல் நிலத்தை மையப்படுத்திய நெய்தல் பூக்கள் அழகாகக் காட்சியளிப்பதாக உள்ளது. மஞ்சள், இஞ்சி போன்ற பொருட்களினுடைய உற்பத்தியும் காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. அவ்வாறே, பெரிய கரும்புச்சாலைகள் உருவாக்கப்பட்டு, அதிலிருந்து வருகின்ற புகை சுற்றுச்சூழலில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதாகவும் கூறப்படுகிறது.

அத்துடன், இந்த பட்டினத்தினுடைய அடுத்த வெளிப்பாட்டில் பிரமாண்டமான பெரிய கட்டிடங்கள் காணப்படுகின்றது. பெண்கள் நெல்லை உலரவைத்து இந்த நெல்லை எடுத்துச் செல்ல வருகின்ற குருவிகளுக்குக் காதணிகளைக் கழற்றி எறிவதினூடாக வருகின்ற வலி தான் சிறியதொரு வலியாக இருக்குமே தவிர, வேறு எந்த உயிரினத்தையும் பாதிப்பதான செயற்பாடுகள் அங்கு இல்லை. உப்பளம், தோப்புக்கள், பூஞ்சோலைகள், ஏரிகளின் இணைவுகள் என பல அழகான வர்ணிப்புக்கள் இந்தநகரம் பற்றித் தரப்படுகின்றன. மற்றவர்கள் வாழ்வதற்கான உணவு கொடுக்கப்படுகிறது. இவ்விபரிப்புக்கள் மருதநிலத்தின் சாயலையுடைய மக்களின் வாழ்வு உயர்நிலையைப் பிரதிபலிக்கிறது. பட்டினத்தின் பெருமையைக் குறிப்பாக, “புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினிது உறையும், முட்டாச்சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும், வாரிருங்கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்க்” அறியலாம் (Maraimalai Adigal, 1966). இது புலம்பெயர்வூடாக, திணையின் சமூக பண்பாட்டு நடைமுறைகளைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் கருத்தாக்கமாக உள்ளது (Bhakthavatsala Bharathi, 2017).

இங்கு வர்ணிக்கப்படும் பட்டினம் காவிரிப்பூம்பட்டினமே. காவிரிப்பூம்பட்டினம் துறைமுகப் பட்டினமாக உள்ளது. துறைமுகப் பட்டினத்தினுடைய புவியியல் தோற்றம், அதனோடு இணைந்த மக்கள் வாழ்க்கை, அவர்களது பொருளாதாரம் ஆகியனவும் தரப்படுகின்றன. பட்டினப்பாலை துறைமுகப் பட்டினத்தை மையப்படுத்தி, உருவாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறைகளை இரண்டு முக்கியமான சமூகங்களினூடாக முன்னிலைப்படுத்துகிறது. அதில் ஒன்று செம்படவர். மற்றையவர் பரதவர்.

இந்நூல் செம்படவரை ஒரு மீனவர் சமூகமாகக் காட்டுகிறது. இவர்கள் சிறிய குடிசைகளில் வாழ்பவர்கள். இறால், ஆமை, இறைச்சி, சுட்ட மீன்களை உண்பவர்கள். மீன்பிடித் தொழிலுக்குச்

செல்லமாட்டார்கள். ஆனால், கோழி ஆடுகளை வளர்ப்பவர்கள். தலையில் அடம்பன் கொடி கட்டி, ஆம்பல் பூவைச் சூடுபவர்கள். தாயும்பிள்ளையும் போல கடலும் செம்படவர்களும் வாழ்ந்துகொண்டு இருப்பவர்கள். “மாமலை யணைந்த கொண்மூப் போலவுந், தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவுந்” எனப் பட்டினப்பாலை தருகிறது (Maraimalai Adigal, 1966). அத்துடன், இவர்கள் வலிமையுடன் சண்டையிடுபவர்கள், உடம்புடன் உடம்பு உரசி சினத்துடன் வாழ்பவர்கள். இவர்கள் அந்தப் பெரும்பட்டினத்தின் நகர்ப்புறச் சேரியில் வாழ்கின்ற மக்களாகவும், அவர்களது சேரிக்குள் நுழையும்பொழுது மீன்னாற்றம் வீசுவதாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. நிலத்தோற்றமும் அதன் வாழ்வும் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. இது நிலவியலில் அதன் பண்பாடு இணைந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது.

பரதவர் சமூகம் துறைமுக மீன்பிடிச் சமூகமாக வாழ்வதாகச் சுட்டப்படுகிறது. வீட்டு முற்றத்தின் மணலில் வலைகள் காய்தல், தூண்டில்கள் தொங்குதல், மீன்களை வைக்கும் தொட்டில்கள்; ஆகியன உள்ளன. அவர்கள் கடலாடுதல், விளையாட்டில் ஈடுபடுதல், கட்டுமரத்தைக் கடலுக்குள் கட்டிக்கொண்டு செல்லக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவர்கள். அத்துடன், பரதவர் சுறாமீன் கொம்பைக் கட்டி திருவிழா எடுப்பவர்கள், மணலில் படுத்துத்தாங்குபவர்கள், இந்த நகரில் எல்லா மக்களும் இரவு நேரங்களில் மகிழ்வாக வாழ்வதற்கு ஆடல், பாடலில் ஈடுபடுபவர்கள் எனவும் கூறப்படுகிறது. பரதவர் சமூகமே நாடகத்தை நயந்து நிகழ்த்தினார்கள் என்பதை, “கொடுந்திமிற் பரதவர் குருஉச்சுட ரெண்ணவும், பாட லோர்த்து நாடக நயந்தும், வெண்ணிலவின் பயன் றுயந்துங்” எனும் வரிகள் உணர்த்துகிறது (Maraimalai Adigal, 1966). இங்கு “பண்பாட்டு நிலவியல்தான் தீவிரமான, முறையான அக்கறை காட்டுகியிருக்கிறது” இக்காலச் சமூகங்கள், பண்பாட்டு, வாழ்வியல்கள் வெளிப்படையாகப் பட்டினப்பாலையில் உணர்த்தப்படுகின்றன (Dhananjayan, 2012).

இந்த இரண்டு சமூகத்தோடு, அடுத்ததாக பட்டினத்தினுடைய நகரம் முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறது. பட்டினத்தினுடைய சாலை இருக்கின்ற முற்றம், பொருட்கள் நிறைந்த பெரிய பெரிய அழகான மாடங்கள், வர்ணம் தீட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் சூழப்பட்டுள்ளன. இது கள்ளைக் குடித்து மகிழும், காமவின்பத்தில் திழைக்கும் நகரம். இது ஒரு காதல் துறைமுகம். இங்கு விழுதுடைய தாழை மரங்கள், பனை மரங்கள், பூக்கள் என்பன நிறைந்துள்ளன. அத்தோடு, இந்தப் பட்டினத்தை ஆட்சி செய்கின்ற மன்னனின் கரிகாற்சோழனுடைய புலிச்சின்னக் கொடி பறக்கிறது. அந்தப் பட்டினச்சாலையினுடைய முற்றம் இவ்வாறு காணப்பட, அங்கு சுங்கம் எவ்வாறு இருக்கின்றன என்பது தொடர்பான வர்ணிப்பும் தரப்படுகிறது. இங்குள்ள பொருட்கள், இலங்கையில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட முத்துக்கள், காவிரி கங்கையினுடைய பொருட்கள், வேறு பொருட்கள் முதலான விலைமதிப்பற்ற பொருட்கள் இப்பட்டினத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன.

பட்டினத்தில் வாழுகின்ற அடுத்தசமூகம் மருதநிலத்தில் இருந்து பெருந்துறைக்கு நகர்ந்து வாழும், தங்களை உயர்ந்தவர்களாக ஆக்கிக்கொண்ட மேட்டுக்குடியினர். இச்சமூகத்தினுடைய கருத்தியல் கட்டமைப்பு வித்தியாசமானது. இது உயர்ந்ததாகவும் மேன்னிலைப்பட்டதாகவும் காணப்படுகிறது. குறிப்பாக, வேளாளர் சமூகத்தினுடைய வாழ்க்கை நிலையே அறியத்தரப்படுகிறது. இங்குதான் இனக்குழுமத்தினுடைய வாழ்க்கை முறையின் தன்மையும், அவர்களுடைய கூட்டுச்செயற்பாடுகளும், கலைத்துவமான அம்சங்களும் ஓரங்கட்டப்பட்டு, வேறொரு நிலைக்குச் சமூகம் செல்லுகின்றபோக்கு வெளிப்படுத்தப்படுவது நோக்கத்தக்கதே. இதனுடாகவே ஆய்வு நோக்கிலான பார்வை செலுத்தப்படுகிறது.

இந்த வேளாளர் சமூகம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் பற்றி விபரிக்கப்பட்ட தெருக்களிலும், துறைமுக வளாகத்திலும் வாழ்பவர்கள். இவர்கள் வியாபார முதலாளிகளாக வாழ்கின்ற ஒரு தோற்றம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இவர்கள் பற்றிய குறிப்புக்களை மேலும் பார்க்கின்றபோது, கள்வர்களைப் பிடித்துக்கொடுப்பவர்கள், கொலை செய்பவர்களை நீக்கிவிடுபவர்கள், பொதுவாகக் களவு, பொய்யில் ஈடுபடாத சுத்தமான மேலான சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னும் மாயை ஊட்டப்படுகிறது.

வேளாளர் தேவர்களைப் போற்றுபவர்கள், ஆரியர் உவக்கும்படியான வேள்விகளைச் செய்பவர்கள். இங்கு ஆரியர்கள் என்ற சொல் பற்றிய சிந்தனை முக்கியமானது. இனக்குழுமத்தின் மத்தியில் அவர்களது வாழ்வியலுடன் பிணைந்திருந்த சடங்கு எவ்வாறு வேள்வி நிலைக்குச் செல்கிறது எனும் முறையையும் உணரவைக்கப்படுகிறது. இந்தசொல்லுக்கான மொழிப்

பிரயோகத்தினுடைய பார்வை மிக முக்கியமானதே. நான்கு வேதங்களைப் பயில்வோரைப் புகழ்ந்து அவர்களுக்கு உதவி செய்பவர்களாக இந்த வேளாளர்கள் காணப்படுகிறார்கள். இது தமிழ்ச் சமூக அடுக்கமைவில் ஒரு அப்பட்டமான ஆரியமயமாக்கலையும், மேன்மைத்தன்மையினையும் காட்டும் கூற்று. தமிழகத்தில் பூர்வீக இனக்குழும மக்களை சமஸ்கிருதமயப்படுத்தும் கைங்கரியம் வெளிப்படுகிறது. இந்த காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் பொருளாதரத்துடன் ஈடுபட்டிருக்கின்ற வேளாள சமூக அமைப்புப்பற்றிய புரிதலை இது தருகிறது. இந்த சமூகத்தோடு இணைந்ததாகவே அரசும், அரசனுடைய செயற்பாடுகளும் காணப்படுகின்றன. இந்தநிலையில், இனக்குழும - மக்களை இன்னுமொரு கட்டத்திற்குச் செல்லவிடாமல் ஆரியமயப்படுத்தலும் அதனோடு இணைகின்றமையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இங்கு பசியினால் வருபவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பது வழமை என்பதால், விருந்தோம்பல் பற்றிய சிறப்பும் விபரிக்கப்படுகிறது (Muthaiah, 2010).

ஆனால், இனக்குழுமங்கள் வேட்டையாடிய காலத்திலும், ஆநிரை வளர்த்த காலத்திலும் பசி ஏற்பட்டால், ஒருவருக்குகொருவர் சமமாக இருந்து பகிர்ந்துண்டு, தங்களை அடையாளப்படுத்தாது - கொடுத்து வாங்குகின்ற அல்லது உதவுகின்ற பண்பைக் கொண்டவர்கள். இங்கு ஈகை (கொடுத்தல்) என்பது உணவு கொடுப்பவர்களை உயர்த்திக் காட்டுவதாகவும், தங்களை அடையாளப்படுத்திக் காட்டுவதாகவும் இந்த வேளாள மேட்டுக்குடியினரினுடாக வெளிப்படுத்தப்படுவது முக்கியான புரிதலாக அமைகிறது. இதனுடைய மேட்டுக்குடி அரசியல் அவதானத்திற்குரியது.

இரட்டைத்தன்மையில் வேளாளரும் அரசருவாக்கமும்

வேளாள சமூகத்தினர் ஆரியர்களுடைய சிந்தனையில் வாழும் இரட்டைத்தன்மையுடையவர்கள் என்பது புரிதலுக்குரியது. “ஹோமி பாபா இதனைக் கலப்பினம் என்று கூறுகிறார். அவர்கள் இரட்டை வாழ்க்கைமுறை, இருவகைச் சமூகத்தகவுகள், இரட்டை அறிவுப் புலன்கள் போன்ற பலவற்றில் இரட்டைக் கலப்பினங்களாக உருவாகினர்” சேரிகளில் வாழும் குறிப்பாக, பெரும்புறையில் வாழுகின்ற மக்களுடைய பார்வை எமக்குத் தரப்படும் முறைமை ஒன்று, இந்த வேளாளர் பற்றித் தரப்படும் வாழ்வியல் முறைமை வேறொன்று (Veluppillai, 1999).

குறிப்பாக, வேளாளர் பற்றிய இன்னுமொரு முக்கிய விடயம் பொய்யை ஒழித்து மெய் கூறுகின்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்பது. ஏனைய சமூகத்தினர் பொய் கூறுபவர்களாகவும், தீய, கொலைச் செயல்களைச் செய்பவர்களாகவும் கட்டமைக்கின்ற போக்கினைப் பட்டினப்பாலை தருகிறது. அந்தநிலையில் வேளாள சமூகத்தினர் இரட்டை மனப்பாங்குடன் வாழும்நிலை கவனத்திற்குரியதே. அவர்கள் தங்களுடைய இருப்பைத் தக்கவைப்பதற்கு, சமஸ்கிருதத்தினுடைய நெறிமுறைகளை உள்வாங்கி வாழுகின்ற ஒரு நிலை மேலெழுகிறது. உடல் தோற்றத்தில் தமிழர்களாகவும் சிந்தனையில் ஆரியர்களாகவும் செயற்படுகின்ற இரட்டைத்தன்மையான வாழ்க்கையையே அது உணர்த்துகிறது (Nadarajan, Ramasamy, 1998).

இதனாலேயே, ஏனைய திணைக்குடி மக்களையும், பழந்தமிழ் இனக்குழுமங்களையும் மாமிசம் உண்பவர்களாக, தொழில் செய்யாதவர்களாக, மீன் நாற்றம் வீசுகின்ற இடங்களில் வாழ்பவர்களாக ஒரு கருத்தியலை ஊட்டுகின்றபோக்கு கட்டமைக்கப்படுகிறது. இது தம்மை உயர்சாதி என்போர் தமது அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்துகின்ற கைங்கரியத்தைக் காட்டுகிறது. இந்நிலையினுடாகவே இரட்டைத்தன்மையினை விளங்கிக்கொள்ளலாம். இதன் பின்னணியிலேயே கரிகாற்சோழனையும் அணுகவேண்டியுள்ளது. இவன் எவ்வாறு தமது சமூகத்தின் மத்தியில் இருந்து உருவாகி, வீரத்துடன் எதிரிகளிடம் போரில் ஈடுபட்டுப் பிற்பாடு முறைமை பற்றித் தரப்படுகிறது. இங்கேயே வேளாளர்களுடைய செயற்பாடுகளும், அரசினுடைய செயற்பாடுகளும் இரட்டைத்தன்மையுடன் வெளிப்படுகின்றன.

இதனடிப்படையில் இரண்டு வகையான காலனிய நிலை எம் மத்தியில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. ஒன்று உள்ளகக் காலனியம், மற்றையது வெளியகக் காலனியம். வெளியகக் காலனியம் ஐரோப்பியருடைய வருகையினுடாக இராணுவரீதியாக, பொருளாதாரரீதியாகத் தாக்கப்பட்டு, சிந்தனைகளில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களே. உள்ளகக் காலனியம் உள்நாட்டில் வாழும் மேட்டுக்குடியினுடைய அதிகாரம், அரசினுடைய அதிகாரம், மேட்டுக்குடியின் சிந்தனையுடன் அரசு செயற்படும் விதங்கள் தொடர்பானவையே. இதனுள் ஒருவகை ஒடுக்குமுறைச் செயற்பாடுகள் உள்ளன.

இந்தநிலையிலேயே கரிகாற்சோழன், வேளாளர் சமூகத்தோடு இணைந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஆட்சி செய்கிறான். இது இரட்டைத்தன்மையுடனே நடக்கிறது. குறிப்பாக, அவர்கள் தமிழர்களாக வாழ்ந்து, தமிழுக்குத்தொண்டு செய்தவர்களாகத் தோற்றமளிக்கிறார்கள். ஆனால், சிந்தனையில் அடிப்படையில் மேன்னிலையாக்கத்தினுடைய மனோபாவத்தோடு செயற்படுகிறார்கள்.

இதனுடாகவே, கரிகாற்சோழன் மருதநிலத்தில் எவ்வாறு குறிப்பிடத்தக்க சோழ அரசனாக ஆட்சிசெய்து பட்டினத்தை உருவாக்க வித்திட்டான் என்பதன் புரிதலை உணர்த்துவது முக்கியமானது. இந்தப் பட்டினத்தில் அவருடைய வீரம், அவன் எவ்வாறு அதிகார அரசு உருவாக்கத்தை மையப்படுத்தித் தனக்கான சமூகவெளிகளை ஆக்குகின்றான் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஒரு அரசு உருவாகின்றபோது அந்த அரசுக்கான கலை, பண்பாட்டு, வாழ்வியல், சமூக மாற்றங்கள் என்பன வலுப்பெறும் முறை என்பன இப்பட்டினத்தினுடைய வாழ்க்கை முறையின் முக்கிய பொருளாகப் பிரதானப்படுத்தப்படுகிறது. இங்குள்ள பொருளாதாரம் இறக்குமதி, ஏற்றுமதிப் பொருள்களாகவே காணப்படுகிறது. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களே இந்தக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினுடைய அதிகமான வியாபாரப் பொருட்களாக நிறைந்துள்ளன. இந்தநிலையில் இனக்குழுமம் கூட்டாக வாழ்ந்து, கொண்டாடிச் செயற்பட்ட வாழ்வியல் முறைமை பட்டின உருவாக்கத்தால் அற்றுப்போவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது (Muthaiah, 2010).

இனக்குழுக்களும் நிகழ்த்துகலைஞர்களும் கரிகாற்சோழனால் பகைவர்களாக்கப்பட்டு சிதைக்கப்படுதல்

கரிகாற்சோழனுடைய சிறப்புக்களில் விபரிக்கின்ற முக்கியமானவைகளில் ஒன்று, அவன் எவ்வாறு சண்டை செய்தான் என்பதே. இங்கு சண்டையைப் புகழ்ந்து போற்றுகின்ற நிலைமை காணப்படுகிறது. அத்துடன், அதனுடைய விளைவும் சொல்லப்படுகிறது. அதனால், சாதாரண இனக்குழு மக்கள் பாதிக்கப்பட்ட நிலையோ, பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அரசு உதவுகின்ற நிலையோ குறிப்பிடப்படவில்லை. அவர்களைப் பகைவர்களாகச் சொல்லுகின்ற கூற்றையே காணமுடிகிறது. குறிப்பாக, இவர் “பகைவர்களை உடைத்தெறிந்து சிறையில் இருந்து மீண்டு அப்பகைவர்களை வாகைசூடி, சண்டைசெய்து எல்லோரையும் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து, அரசு அதிகாரத்தை” உருவாக்கினார் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இங்கு ‘பகைவர்’ என்கின்ற அந்த மக்கள் யார் யார், அந்தப் பகைவர் என்போர் அரசுக்கு என்ன செய்தமையால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர் என்பது தொடர்பான கருத்துக்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்படவில்லை. அரசனைப்பற்றிக் குறிப்பிடப்படும் கருத்தியல் மேலும் கவனத்திற்குரியது. “படைமறவர் போர்க்களத்தில் விழவும், பெரிய வானத்தின் கட்டுருந்துகள் உலாவவும், நூறு படர்ந்த கருங்கட் பாறைமேல் போர் வேண்டியெழுந்து ஊளைப்பூவும் ஊலிப்பூவும் சூடி பகைவரிடங்கள் பாழாகும்படி மிகவும் சினங்கொண்டு போர் செய்தான் சினங்கொடு அழித்தான்” என்பதே இந்தக் கருத்தாக்கம். இந்தநிலையில்தான் பகைவர் என்பவர் யார்? இந்தப் பகைவர்கள் ஏதோ ஒருவகையில் தமிழ்ப் பழங்குடியினர்களாகவே இருப்பர் என்பது அவதானத்திற்குரியது. அங்கு வாழ்ந்த பூர்வீகக்குடிகளே பாதிக்கப்பட்டவர்கள். இவர்களைப் பகைவர்களாக்குவதற்கான காரணம் என்ன? எனும் வினாக்கள் ஆராட்சிக்குரியது. அரசன் இந்தப் பகைவர்களிடமிருந்து மீட்டே தனது அரசு - வீரத்தையும், அதிகாரத்தையும் வெளிப்படுத்தி காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை மேலும் சிறப்புக்குரியதாக்கியிருக்கிறான். இந்தப் போர்ப் பின்னணியில் என்னென்ன நடைபெற்றன போன்ற விடயங்கள் இந்தப் பட்டினப்பாலையில் தெளிவாகத் தரப்படுகின்றன. இயற்கையோடு, ஒட்டிவாழ்ந்த இனக்குழு மக்கள் நிலைகுலைகின்றமை இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. குறிப்பாக, இனக்குழுமக் கலைஞர்களின் வாழ்க்கை நிலைகுலைந்து, சிதைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறான ஓரங்கட்டல்கள் அதிகாரத்தினால் நடைபெறுகிறது. அத்துடன், இயற்கையும் போரினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, போரினால் குளிர்ந்த மருதநிலத்துப் பழங்குடிகள் துரத்தப்பட்டுள்ளனர். கொழுந்துவிட்டுவளர்ந்த புற்கள், நீர் இல்லாமையால் வளரவில்லை. கூடிவாழும் பண்புகொண்ட உயிரினங்கள் பாழ்பட்டுப்போயின.

அங்குவாழ்ந்த கலைஞர்கள் தங்களுடைய நிகழ்த்துகைகளைச் செய்கின்ற இடங்களில் பாழ்பட்டுப் போயினர். குறிப்பாக, மருதநிலம் பாழ்பட்டுப் போனதால், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த இனக்குழுக்களும் மறுதலிக்கப்பட்டனர். மருதநிலத்தினுடைய வாழ்க்கைமுறை உடைந்து, மாறுகிறது.

இதில் இருக்கின்ற நில உற்பத்திகள், அதை நம்பியிருக்கின்ற சமூக வாழ்க்கைகள், சடங்குகள் என்பன பாழ்பட்டுப்போகின்றன. மன்றங்கள் பாழ்பட்டுப்போகின்றன. அம்பலங்களும் மன்றங்களும் அழிக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக, மக்கள் ஒருங்கிணைந்து கலைகளில் ஈடுபடுகின்ற, கூட்டாக இணைகின்ற தங்களுடைய ஆற்றல்களையும், திறன்களையும் வெளிப்படுத்தும் வெளியே அம்பலங்களும்; மன்றங்களும். அம்பலம் வேறு மன்றம் வேறு. ஆனால், இரண்டும் ஒரே செற்பாட்டையே செய்யும். அவை கலைஞர்கள் கலை நிகழ்வுகளைச் செய்கின்ற இடங்கள் அவை. ஊரூராகச் சென்று கோடியர், வைரியர், கண்ணுளர், விறலியர், பாணர், புலர்கள் எனப் பலர் தங்களுடைய கலை நிகழ்த்துகைகளை வெவ்வேறு வெளிகளில் செய்துவிட்டுவந்து, இரவு நேரங்களில் ஒன்றுகூடுகின்ற இடமாக இந்த அம்பலங்களும், மன்றங்களும் திகழ்ந்தன. இரவு நேரங்களில் ஒன்றுகூடி தாங்கள் எந்தெந்த ஊருக்கு நிகழ்த்துகைகளுக்காகச் சென்றார்கள், எவ்வாறான திறன்களை வெளிப்படுத்தினார்கள், சென்ற ஊர்களில் எவற்றைக் கண்டார்கள் ஆகியவற்றை ஏனைய கலைஞர்களோடு உரையாடுவதும் பகிர்வதுமான ஒருவெளியே அம்பலம். தங்களுடைய திறமையை மையப்படுத்தி, சக கலைஞர்களுக்கு நிகழ்த்துகைகளைச் செய்துகாட்டும் ஒரு கற்றை நிலையமாகவும் இந்த வெளி காணப்படுகிறது. உள்ளூராரும் வெளியூராரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து பொழுதைக் கழிக்கின்ற இடமுகூட. இவ்வாறான கலைஞர்கள் தங்குகின்ற உறைவிடமான அம்பலங்கள் அனைத்தும் போரினால் உடைந்து, யானை கூடுகின்ற இடமாக மாறின. அரசு உருவாகும்; பொழுதும், பட்டினம் வலுப்பெறும் பொழுதும் பூர்வீகக் குடிகளுக்கு இந்நிலைமையே உருவாகியுள்ளது (Rathinakumar, 2017).

அத்துடன், இவ்வம்பலங்களில் ஒருங்கிணையும் கலைஞர்கள் ஆடல், பாடல்களைப் பிறருக்கு நிகழ்த்திக் காட்டுகின்றபோது ஏனைய கலைக்குழுவினர் திருத்துவார்கள், வாழ்த்துவார்கள், திறன்களைப் பகிர்வார்கள். அதேபோல் மற்றைய கலைஞர்கள் அவர்களைத் திருத்துவார்கள். இவ்வாறு எடுத்தும் கொடுத்தும் பகிர்ந்தும் அபிப்பிராயங்களைக் கூறியும் செயற்படும் கூட்டுக்கற்றல் வெளியை இதனுள் காணமுடியும். நிகழ்த்துகையுடான இவ்வகைக் கற்றல்வெளி கரிகாற்சோழனுடைய அதிகார அரசியலினூடாகப் போரினால் அழிக்கப்பட்டுள்ளது. அம்பலத்தில் கூட்டாக நிகழ்வுகள் நடக்கும்போது, இளம் தலைமுறைக்கு ஆடல், பாடல், அதில் இருக்கின்ற ஊர் விடயங்கள், யார் தங்களுக்கு பணம் அதிகம் தந்தார்கள், தரவில்லை, யார் தங்களை உபசரித்தார்கள் என்பது தொடர்பான விடயங்களை உரையாடலுக்கு இட்டுச்செல்லுகின்றமையும் இவ்வெளியில் நடைபெற்றது. இவை ஊர் தழுவிடும், அந்தப்பிரதேசம் தழுவிடும் பரவின. எனினும், பட்டின உருவாக்கத்தினூடாக இனக்குழும்ச் செயற்பாடுகளும், கூட்டுக்கலை வாழ்வும் சிதைந்து போயின. இதனால் இவர்களுக்கிடையிலான பகிர்தல் இல்லாமல் போகிறது. குறிப்பாக, இந்தக் கலைஞர்களின் நிலைமையை நோக்கும்போது கலைஞர்கள் ஒரு நிலத்தில் இருந்து இன்னுமொரு நிலத்திற்குப் இடம்பெயர்ந்ததோடு, சிலர் அழிக்கப்பட்டுள்ளனர், சில கலைஞர்கள் இந்தப் பட்டின உருவாக்கத்தினூடாக மாற்றம் பெற்றுள்ளனர். ஏனெனில், தங்களுடைய தேவைகளுக்கும் இருப்பிற்கும் கலைஞர்களை மாற்றுகின்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இது அக்காலத்தின் நியதியும் கூட. இடம்பெயர்ந்த நிலத்திற்கேற்றவாறு மாறுவது, முன்னர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையில் இருந்து விடுபட்டு இன்னுமொரு வாழ்க்கை முறைக்குச் செல்லுவது கலைஞர்கள் மத்தியில் நிலவியுள்ளது. இதனூடாகக் கலைஞர்களுக்கு ஏற்படும் சவால்கள் பெருந்துயரமே.

இடம்பெயர்வும் நிகழ்த்துகலைஞர்களும்

இடம்பெயர்ந்த இனக்குழுமங்களின் உணவிலும், உணவுப் பழக்கவழக்களிலும் மாற்றங்களை போர்கள் ஏற்படுத்தின. அத்தோடு, கலைஞர்கள் தங்கள் இருப்பைத் தக்கவைப்பதற்கு அலைந்தபொழுது மேனிலைச் சமூகத்தினால் அரசுக்காக இடம்பெறும் வேள்விகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இதனால், கலைஞர்கள் தங்களது கலை ஆற்றுகை முறையில் இருந்து விடுபடுவதும், அரசுக்காக தம்மை மாற்றுவதும் ஏற்பட்டுள்ளது. பாணரின் ஆடல் முறைகளை அல்லது பாடுகின்ற முறைகளைப் பட்டினச் சமூகத்தில் நிகழ்த்துகின்றபொழுது அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா? இல்லையா? எனத் தனக்குள் உள பாதிப்பை ஏற்படுத்தி, அதனைக் கைவிடும் நிலைமையும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், அதில் திருத்தங்களைக் கொண்டுவருகின்றபோது, சிலர் தங்களுடைய கலை முன்னெடுப்புக்களில் இருந்து

விலகிச் செல்பவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். அப்பொழுது கலைஞர்களுக்குள் பிரிவினை உருவாகுகிறது. இச்சூழல் கலைஞர்களிடம் சிறந்தவர்கள், உயர்ந்தவர்கள், மேலானவர்கள் என்கின்ற நிலையை உருவாக்குகிறது. தாங்களே தங்களுக்குள் தாழ்வு மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தி, இன்னுமொரு கட்டத்திற்குச் செல்வதற்கான உந்துதல் இல்லாதுபோகிறது. வாழ்க்கையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இனக்குழுமமாக வாழ்ந்தபொழுது ஆடிப்பாடி - நிகழ்த்தியவை கூட்டுணர்வும், கூட்டுச்செயற்பாடும், திறந்த வெளியும் நிறைந்தவை. இவ்வகை முறைமைகளும், நிகழ்த்துகை முறைகளும் வித்தியாசமானவை. அதற்குள் ஒரு சமூக - பண்பாட்டு செயற்பாடு இருக்கும். அவை பட்டினத்திற்குள் வருகின்ற பொழுது, அதற்குள் இருக்கும் இறுக்கமான மனித வாழ்க்கைக்குள் அகப்படும்போது, நகர மக்களிடம் கலை ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றபோது, அதனை இயல்பாகச் செய்யமுடியாத நிலைமை ஏற்படும். ஒரு செயற்கைத் தன்மையான நிலையைக் கொண்டுவருகின்ற போக்கு உருவாகிறது. இந்த நிலைமை ஏற்கனவே இனக்குழுமமாக இருந்து, பழகி வாழ்ந்துவந்த மக்களுடைய நிலை இன்னுமொரு நிலைக்கு நகர்கின்றபோது அதனுடைய தாக்கம் எவ்வாறு இருக்கும், அவர்களுடைய உள மாற்றம் எவ்வாறு காணப்படும் என்பது தொடர்பான சிந்தனையை ஊட்டுகிறது. ஏற்கனவே, கூறப்பட்ட அம்பலங்கள், மன்றங்கள் பாழ்பட்டுப் போகின்ற நிலை உருவாகி, மருதநிலத்தோடு வாழ்கின்ற மக்களுடைய வாழ்வியலும் பாழ்பட்டுப் போகின்றது. இதனால், அங்கிருந்து வருகின்றவர்களுடைய பார்வை, எண்ணம் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பது தொடர்பான புரிதல் முக்கியமானது. அவை நிகழ்த்துகைகளிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இவ்வாறான புரிதல்களைப் பட்டினப்பாலை உணரவைக்கிறது.

இனக்குழுக்கள் திறந்த வெளியிலும் முற்றத்திலும் ஆடல், பாடலில்; ஈடுபடும்பொழுது ஏனைய கலைஞர்கள் அவர்களுக்கு இசை வாத்தியம் வாசிக்க, வேறு சிலர் தாளக்கட்டுக்கள் சொல்ல கூட்டாக நிகழ்த்துகைகள் நடைபெறும். இந்நிகழ்த்துகை முறை பட்டினத்திற்கு வரும்போது, அங்குள்ள உயர் நிலைச் சிந்தனைப்போக்கு தாக்கம் செலுத்த, தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்படும். அந்த இடத்திற்கு செல்லலாமா? இல்லையா, நாங்கள் ஆற்றுகை செய்வது சரியா? இல்லையா?, அதிகாரிகள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா? எவ்வாறு உழைப்பது? என்பது தொடர்பான உள் போராட்டம் வலுப்பெறுகிறது. இதனுடைய வெளிப்பாடாகவே மருதநிலத்தில் ஆடல், பாடலில் ஈடுபட்ட அதிகமான பரத்தையர்கள் சிதைவடைவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. பரத்தையர்கள் ஆடல் பாடல்களில் ஈடுபட்டு, நடனத்தேர்ச்சியுடன் கூட்டாக இணைந்து, செயற்படுகின்ற மக்கள் கூட்டமே. இவர்களது மருதநில வாழ்வியல் உடைந்ததற்குப் பின்னர், சமூக மாற்றம் காரணமாக சிதைவு பெற்று பட்டினத்திற்கு நகர்ந்து அவ்வெளியில் பெரும் சவால்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றார்கள். அத்துடன், சமண, பௌத்த மதக் கருத்தாக்கங்களும் அவர்களது வாழ்க்கை முறையை மேலும் விமர்சிக்கிறது. அதனால், பட்டின வாழ்க்கைமுறை வெளிப்பாட்டில், முன்னர் நிகழ்த்திய முறைமைகள் மாற்றப்படுகின்றன. நகரத்திற்குச் செல்லும் பொழுது கூட்டு ஆற்றுகைமுறை, தனியாள் ஆற்றுகை முறையாக மாறுகிறது. இங்குதான், பரத்தையருடைய உச்சத்தைச் சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவியூடாக நோக்கலாம். இதனால், தேர்ச்சிபெற்ற ஆடற்கலைஞர் என்கின்றநிலை உருவாக்கப்படுகிறது. இங்கு இவர்போன்றவர்கள் தொழில்முறைக்கலைஞர்களில் இருந்தும், ஆடல் திறன் வெளிப்பாட்டில் இருந்தும் வேறுபடுகின்றனர். இவ்வாறு பட்டினப்பாலை புலம்பெயர் சமூகம்பற்றிய பல புரிதல்களை இவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றன (Bhaktavatsala Bharathi, 2015).

கரிகாற்சோழன் காடுகளை அழித்து குளங்களைக் கட்டுகிறான். அதிகமான வேள்விகள் நடக்கின்றன. வேள்விகளைச் செய்பவர்களுக்கு உதவி செய்யப்படுகின்றன. அரசன் இலங்கை, சீனா, இந்தியா முழுவதையும் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருகிறான். அரசின் அதிகாரம் மேல்நிலை வகிக்கிறது. இவ்வாறு அரசியல், பொருளாதாரத்தில் வலுவாக இருக்கின்ற அரசு இனக்குழுமத்தினைச் சிதைத்து அவர்களது கலைகளையும், சடங்குகளையும் வாழ்வியல் முறைகளையும் மெல்ல மெல்ல ஓரங்கட்டுகின்ற போக்குப்பற்றிய பார்வை அவசியம். உள்ளகக் காலனிய ஆதிக்கத்தின் வெளிப்பாடு, பட்டினப்பாலைக்கு ஊடாகத் தருகின்றமை அவதானத்திற்குரியது. உள்ளூர் இனக்குழுமத்தின் வாழ்விடங்கள் சிதைக்கப்படுவதும் அதன் அதிகாரமும் விவாதிக்கவில்லை. செம்படவர், பரதவர் முதலான மக்களிடம் உள்ள கூட்டுணர்வும், கூட்டுச்செயற்பாடும், இனவரைவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டாலும், மேட்டுக்குடிச் சமூகத்தினுடைய கருத்துக்களும் அவர்களுக்கு அரசு செய்யும் உதவிசெய்யும் முறையும், அவர்களது சிறப்புத் தன்மையுமே அதிகமுண்டு. கலைஞர்களின் தேவை,

அவர்களைப் பாதுகாப்பது, சுயமாகச் செயற்படவிடுவது தொடர்பானவை கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.

இந்தக் கருத்தாக்கம் எவ்வாறு புரிதலைத் தருகிறது என்பது தொடர்பான உரையாடல் முக்கியமானவை. சில கலைஞர்கள் இங்கு இரட்டைத் தன்மையுடன் செயற்படுகிறார்கள். சில கலைஞர்கள் அடையாளமின்றி ஓரங்கட்டப்படுகிறார்கள். தமிழ்ப்; பண்பாட்டையும், வாழ்வியலையும் கேள்வி கேட்கின்ற ஆரியரின் வாழ்க்கை முறையே முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறது.

பண்டைய தமிழர் மத்தியில் பெருந்துறை உருவாக்கமானது அரசியலிலும், வாழ்க்கை முறையிலும் மாற்றங்களைக்கொண்டு வந்துள்ளது. அரசு மாளிகையில் நிகழ்த்துகையில் ஈடுபடுபவர்களை மட்டும் முன்னிலைப்படுத்துவதும், அவர்களுக்கு மட்டும் பொருட்களையும் உணவுகளையும் வழங்குவதும் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. ஆனால், இவ்வாறு புறக்கணிக்கப்பட்ட இனக்குழுக்களின் மத்தியில் இருந்த செந்நெறி ஆற்றுகை மரபையே அரசு ஆதிக்கநிலை வலுப்பெறும்பொழுது அரண்மனைக்குரிய ஆற்றுகையாக மாற்றியுள்ளனர். அதுவே வேத்தியலாகப் பரிணமித்தது.

இதுவே, சிலப்பதிகாரம் தருகின்ற வேத்தியல், பொதுவியல் மரபினுடைய நிலை. அரசு விழாவில் மாதவி மட்டும் தனியாக நிகழ்த்தும் நிலையை உருவாகியது. ஒருவருக்கு மட்டுமே அப்புகழ் போய்ச்சேருகின்ற எண்ணக்கருவை உருவாக்குகிறது. அறிவின் அதிகாரத்தையே காட்டுகிறது. தமிழ் அரங்கில் தொடக்கப் புள்ளியினை இங்கு காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. காவரிப்பூம்பட்டினமே சிலப்பதிகாரத்தில் பெரும் வணிகமையம். இம்மையம் வேறுபட்ட சிந்தனையோடு ஊட்டப்படுகிறது. வேத்தியல் மரபு ஏற்கனவே தமிழர் மத்தியில் இருந்த மக்கள் செந்நெறி மரபு. இதனையே அரசுசபை தனக்குள் உள்வாங்கிக்கொண்டது. பொதுவியல் மரபு சிறு அரசர்கள் மத்தியில் இருந்த ஆடல், பாடல்களை மையப்படுத்தியவை. இந்த இரண்டு மரபுகளுக்கும் அப்பால், இனக்குழுமங்களிடம் அவர்களது வாழ்வியலுடன் உறவு இருந்தன. இதுவே சமகாலத்தில் உயிர்ப்புடன் பயிலப்பட்டு, தமிழர் அடையாளமாகத் திகழும் நாட்டாரியல் மரபு. நாட்டுப்புறவியல் - அந்த மக்கள் மத்தியில் வாழ்வியலோடு இணைந்து இருக்கிறது. ஒரு சமூக வாழ்க்கை, ஒரு நிலத்தினுடைய சிதைவை ஏற்படும்போது அத்தினையோடு இணைந்து வாழ்கின்ற மக்களுடைய வாழ்வையும் கலையையும் சிதைக்கிறது. இது மக்களது சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைகள், கலைச் செயற்பாட்டுகளையும் மாற்றுகிறது. இதனைப் பட்டினப்பாலை தெளிவாகத்தருகிறது.

பாலையின் அக ஒழுக்கம் பிரிதல் ஆகும். பட்டினத்தில் பிரிதல் வெளிப்படுவது, காதலன் தன்னுடைய காதலியை அல்லது தலைவியை விட்டு பொருள்தேடி செல்லும்போது ஏற்படுகிறது. பிரிந்து செல்லும்பொழுது தலைவி தன்னைப் பற்றி நினைப்பாளோ? நான் பிரிந்து தனிமையில் வாழ்வேனோ? அவளும் வாழ்வாளோ? போன்றவை பட்டினப்பாலையில் வெளிப்படும் பிரிதல் ஒழுக்கமாக உள்ளது. இதன் புற ஒழுக்கம் வாகை. வாகைப் பூவைச்சூடி போர் செய்வதாடாக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது (Bhakhavatsala Bharathi, 2015).

இனக்குழுமத்திற்கும் காலனியத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள்

ஒரு இடத்தில் பூர்வீகமாக வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களே இனக்குழுமம். குறிப்பாக, சங்க இலக்கிய மரபுகளின்படி, வேட்டையாடிய சமூகம், மந்தை மேய்க்கும் சமூகம், வேளாண்மை செய்யும் சமூகம், மீன்பிடிக்கும் சமூகம், வியாபாரம் செய்யும் சமூகம் முதலான சமூகங்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்களது வாழ்வியலில் பல தனித்துவமான பண்பாட்டு அடையாளங்களை வைத்திருந்தார்கள். அவற்றுள் மொழி, வாழ்க்கை முறை, மருத்துவம், பிள்ளை பிறப்பும், வளர்ப்பும், சடங்குகள், கலை மரபுகள், தொழில்நுட்பங்கள், உள்ளூர் அறிவியல்கள், கண்டுபிடிப்புகள், அறிவுருவாக்கங்கள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இவ்வாறான அறிவியலுடன் இருக்கும் இனக்குழுக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் பல வழிகளில் அதிகாரங்களுடன் சிதைக்கப்படுமிடம், வேறொரு சமூகம் வந்து சேர்கின்றபொழுதே தீவிரமாக நடைபெறும்.

காலனியத்தைப்பற்றி இரண்டு வகைகளில் ஆய்வாளர்கள் வகைப்படுத்துவர். முன்னர் கூறியதன்படி, ஒன்று உள்ளகக் காலனியம், மற்றையது வெளியகக் காலனியம். உள்ளகக் காலனியம்

என்பது குறித்த சமூகத்திற்குள் இருந்து அதிகாரத்துடன் குழுவொன்று உருவாகி பூர்வீகஇனக்குழுமத்தை அந்நாட்டுக்குள்ளேயே ஆக்கிரமிப்பது. உள்ளக அதிகாரம் இனக்குழுமத்தினரிடம் நுழைந்து, இணைந்து மக்களுடைய மொழி பண்பாடு, வாழ்க்கைச் முறையைச் சிதைப்பது. இவ்வதிகாரத்துவம் திட்டமிட்டுத் தமது சிந்தனையிலும், நடைமுறையிலும் தம்மை உயர்நிலையாக்கி மற்றவர்களை மாற்றுவது. குறிப்பாக, தமிழரது வழிபாட்டுமுறை சடங்கு சார்ந்தவை, வித்தியாசமானவை. இங்கு ஒவ்வொரு இனத்திற்கும், ஒவ்வொரு சடங்குமுறைகள் பயிலப்பட்டுள்ளன. அந்த சடங்குமுறைகள் இந்தியாவின் வேறு பிரதேசங்களில் இருந்துவந்த, குறிப்பாக, வடக்கிலிருந்து வந்த பார்ப்பனியத்தின் ஆதிக்கத்தால் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இதுவே ஆரியமயமாக்கல் அல்லது சமஸ்கிருதமயமாக்கல் ஆகும். ஆரியர்கள் தமிழ் இனக் குழுமங்களிடம் வேதங்களைக் கற்பிக்கத் திணித்து, தங்களையே உயர்ந்தவர்கள் என்றுகூறி, ஏற்கனவே உள்ளூரில் தம்மை உயர் சாதி என்று கட்டமைத்தவர்களுடன் இணைந்து தமது அடையாளத்தைப் பரப்புவர்.

குறிப்பாக, தற்போது பயில்நிலையில் இருக்கின்ற தெருக்கூத்துக்களில், பாரத, இராமாயணக் கதைகளே அதிகமாக உள்வாங்கி ஆடப்படுகிறது. பாரத, இராமாயணக் கதைகளைக் கட்டவிழ்த்துப் பார்க்கும் பொழுது தமிழர்களை விரோதியாகக் கற்பிதம் செய்யும் நிலையை உணரலாம். இதனூடாக, எங்களைச் சாதிரீதியாக, சமூகரீதியாக, பாலரீதியாக ஒடுக்குகின்ற மொழியை உருவாக்கியுள்ளனர். நடைமுறையிலும் அவ்வதிகாரங்கள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இவை எம்மை அறியாமலே பிற பண்பாடே சிறந்தது, மேலானது என எண்ண வைத்து, அதன் சிந்தனையில் எம்மை ஆழ்த்தும் ஒரு திட்டத்தை சாணக்கியமாக செய்கின்றன. இதுவே உள்ளகக் காலனியம். முன்னர் கூறியதன்படி, உள்ளூர் அரசு பூர்வீக இனக்குழுவை எதிரியாக்கி அவர்களை அதிகாரத்துடன் ஆக்கிரமிப்பதும் உள்ளகக் காலனியமே.

ஐரோப்பியர்களும் எங்களை இவ்வாறுதான் செயற்படுத்தினார்கள். ஐரோப்பியர்கள் தாங்களே கல்வியைத் தருபவர்களாகவும், பொருளாதாரத்தில் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துபவர்களாகவும்; எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். இதனால், எங்களை நாகரீகமற்றவர்களாகவும், காட்டுமிராண்டிகளாகவும் கட்டமைத்து, தங்களுடைய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்ற போக்கைப் பரப்புகின்றனர். எனவே, இனக் குழுமத்தினரிடம் காலனியமே பல முரண்பாட்டைக் கொண்டு வருகின்றன (Bhaktavatsala Bharathi, 2015).

பின் காலனியமும் அதன் அணுகுமுறையும்

இவற்றை, பின் காலனிய அல்லது காலனிய நீக்க சிந்தனையாளர்களின் கருத்தியல்களுடன் இணைத்து அணுகமுடியும். பின் காலனியத்தில் ஹோமி பாபா, பிரான்ஸ் பனான், சுகிவாதியாங்கோ, எட்வட்சையத், காயத்திரி சக்கரவர்த்தி ஸ்பிவக் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க சிந்தனையாளர்கள். இவர்களில் பிரான்ஸ் பனானின் “கறுப்புத்தோல் வெள்ளை முகமுடி” என்னும் சிந்தனை ஆப்பிரிக்க மக்கள் ஐரோப்பிய சிந்தனையுடன் வாழும் நிலை பற்றி விபரிப்பதாகும். ஹோமிபாபா ‘போலச்செய்தல்’ எனும் கருத்தியலைக் கூறுகிறார். இரட்டைத் தன்மை காவரிப்பும் பட்டினத்தின் மேட்டுக்குடியினரிடம் உண்டு என முன்னர் ஆராயப்பட்டது. இவர்கள் தமிழர்களுக்கு உதவி செய்பவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால், செம்படர்கள், பரதவர்கள் முதலியோரைக் கீழ்நிலைப்படுத்தும் வார்த்தைகளோடும், மொழியோடும் கட்டமைக்கும் போக்கு உள்ளது.

இனக்குழுக்கள் தமிழ் அடையாளத்தை வெளிப்படுத்துபவர்களாக வாழ்பவர்கள். இலக்கியங்களில் தரப்படுவது உயர் நிலையில் இருக்கும் அரசு பற்றியும், உயர் அந்தஸ்துடைய இனம் தொடர்பான வாழ்வியல்முறை பற்றியுமாகும். குறித்த நிலத்தோடு வாழும் மக்களிடம் இருந்து அவர்கள் ஊடாகப் புதியதொரு பண்பாட்டு வாழ்க்கையும், சமூக அமைப்பும் உருவாவது பொருத்தமானது. ஆனால், இங்கு வெளியிடத் தொடர்பின் தாங்கம் உள்ளக அதிகாரத்தோடு இணைந்து, பூர்வீகக் குடிகளைக் கீழ்நிலைக்கு இட்டுச்செல்கிறது. வளர்ச்சி என்பது யாருக்கானது? யார் சார்ந்தது? எனும் வினாக்கள் முக்கியமானவை. வளர்ச்சி அதிகாரம் சார்ந்ததாக இருக்கின்றதா? அல்லது பன்மைத்தன்மை சார்ந்ததாக இருக்கின்றதா? எனும் கேள்விகளும் மிக முக்கியமானதே. இதுவே அடிப்புறத்தின் அணுகுமுறை (Panchangam, 2014).

பட்டினத்திலும் பாலையிலும் பிரிதல் ஒழுக்கம்

பட்டினத்தின் பண்பாட்டு வாழ்வியலும் பாலையுடன் சேர்க்கப்படுறது. பாலை என்பது பிரிதலும் பிரிதல் ஒழுக்கமுமே. தலைவன் பொருளைத் தேடுவதற்குச் செல்லும்பொழுது அப்பிரிவாற்றாமையால் தலைவி வருந்துவதும், அவளைப் பலவாறு சமாதானப்படுத்தித் தேற்றி பிரிவதும் பாலைக்கான பிரிதலே. பாலையின் அகஒழுக்கம் இப்பிரிதலையே உணர்த்துகிறது.

பட்டினத்தில் இனக்குழுமங்களுக்குத் தொழிலில்லாததால் வேறு பிரதேசங்களுக்குச் சென்று தங்களுடைய தொழிலைச் செய்யும்நிலை உருவாகும்பொழுது தனது நாட்டு வளம், துறைமுகம், காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகிய வளங்களை உணர்ந்து தனது தலைவியைப் பிரியக்கூடாது நாம் இங்கேயே வளமாக வாழலாம் எனும் முடிவெடுத்து வாழ்வது. தலைவியைப் பிரியக்கூடாது எனும் அன்பின் ஆழத்துடன் இங்கு இணைக்கப்படுகிறது. தலைவனோ அல்லது காதலனோ பிரியும்பொழுது தமது பட்டினத்தில், பிறர் சீரும் சிறப்புடனும் வாழ்கிறார்கள் இதனால், நாமும் இங்கேயே தொழில் செய்து வழலாம் என நினைத்து வாழ்வது. நீண்ட நாள் கடல் கடந்து தொழிலுக்குச் செல்லும் வேளையில் வெளிப்படும் பிரிதல் துயரத்தைத் தரும் எனவும் உணர்த்தப்படுகிறது. “வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழையொழிய, வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்க்” எனும் பாடல் வரி மனைவியின் பிரிவால் வெளியே செல்வதற்குப் பதிலாக, நாட்டிலேயே வாழலாம் எனத் தன் மனதுடன் சமரசம் கொண்டு வாழ்கிறான் (Maraimalai Adigal, 1966).

அத்துடன், குளிர்ச்சியடைந்த மருதநிலம் பாழ்பட்டுப்போய் பகைவர்களால் அழிக்கப்பட்டு, ஒரு அரசு உருவாகியதையும், துறைமுக நகரத்தையும் பட்டினப்பாலை மையப்படுத்துகிறது. பாலை எனக் கூறுவது, திணையில் உள்ள குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் வரிசையில் வரும் நிலமே. திணையில் பாலை தரும் எண்ணக்கருவிற்கும், பட்டினப்பாலை தரும் பாலை எனும் எண்ணக்கருவிற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இதன்படி, இங்குபிரிதல் என்பது ஒரு வித்தியாசமான கருத்தைத்தருகிறது. அங்கு தருகின்ற பிரிதல் இன்னுமொரு கருத்தைத்தருகிறது. பட்டினப்பாலையில் மணல் பாங்கான பட்டினமும், கடற்கரையோரமும் தொடர்புபடுகிறது. பாலை நிலத்தில் பொருளைத்தேடிப் பிரிதல் என்பது தொடர்புபடுகிறது. இங்கு அகத்தைப்பாடுவது கரிகாற்சோழனின் பெருவளத்தைப் புகழ்வதற்கே. அத்துடன், அரசனைப் புகழ்ந்து பாடும்பொழுது தலைவனைப் பிரிவதே உவமிக்கப்படுகிறது. குறிப்பாக, அகமானது புறம்தொடர்பான செய்தியை விபரிக்கவும், அரசனைப் புகழவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

பட்டினமும் பாலையும் இணையும் முறை

சங்க இலக்கியங்கள் வெவ்வேறு காலங்களில் பாடப்பட்டவை. இதனுள் குறித்த இனக்குழுக்களின் வாழ்க்கைமுறை, நிலமாற்றம், அதன் பரிணாம வளர்ச்சி, ஒரு நிலத்தில் இருந்து இன்னுமொரு நிலத்திற்கு மாறுவது, பண்பாடு, வாழ்க்கைமுறை ஆகியவை மாற்றமடைவதைக் காட்டுவதற்கு சங்க இலக்கியங்கள் குறித்த மூலோபாயத்துடன் நிரல்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். ஒரு நிலத்தவர் இன்னுமொரு நிலத்திற்குச் செல்லும்பொழுது ஏற்கனவே இருந்த நிலத்தில் இருக்கின்ற சிறிய அரசுகள், பெரும் அரசாக மாற சிறிய எண்ணிக்கையுடைய சமூகம் இன்னுமொரு சமூகத்திற்குள் அகப்படுகிறது. பத்துப்பாட்டு நூல்களில் பட்டினப்பாலை தொடர்பாக இரண்டு முக்கிய பிரிவுகளை இணைத்து வகுக்கப்பட்டுள்ளது (Kathir Murugu, 2016). ஒன்று நிலம் தொடர்பானது, மற்றது அரசு தொடர்பானது. அரசு மாற்றத்தால் ஒரு சமூகம் இன்னுமொரு சமூகத்திற்குள் உள்நுழையும்பொழுது, புதிய சமூகம் ஆட்கொள்வதைப் பட்டினப்பாலை தருகிறது. இந்நூலில் கரிகாற்சோழனுடைய புகழ் மையப்படுத்தப்படுவதனுடாக அறியலாம். அவ்வரசன் ஆட்சிபுரியும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினுடைய சிறப்பையும் அதனுள் இருக்கின்ற இனக்குழுமத்தையும் தருகிறது. ஆனால், சமூக மாற்றங்கள் வரும்போதும், அரசு மாற்றம் வருகின்றபோது பண்பாட்டு மாற்றம் ஏற்பட்டு இன்னுமொரு சமூகத்தினுடைய ஆக்கிரமிப்பும் வெளிப்படுகிறது. ஒரு நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இன்னுமொரு நிலத்திற்குச் செல்லும்பொழுது இரண்டு நிலத்தையும், இரண்டு வாழ்க்கையையும் மையப்படுத்தி ஒரு சொல்லாடலை உருவாக்கிப் பட்டினப்பாலை என உருவாக்கியிருலாம். அதுவே பட்டினமும் பாலையும்.

முடிவுரை

பட்டினப்பாலை அதனுடைய சமூகப் பண்பாட்டு வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் கருப்பொருளையும், இரட்டைத் தன்மையோடு அரசு எவ்வாறு ஆட்சி நடத்தியது என்பதையும், மேட்டுக்குடி வாழ்க்கை எவ்வாறு இருந்தது என்பதையும், இனக்குழுமம் எவ்வாறு மாற்றமடைந்தது, சிதைவடைந்தது, அவர்களது உணர்வை வெளிப்படுத்த முடியாதநிலை உருவானது என்பதையும் அடிப்புற அணுகுமுறையுடன் முன்வைக்கப்படுகிறது. இது பட்டினப்பாலையை ஆராய்ந்ததனுடாக புலப்படும் ஒரு பார்வை. பட்டினப்பாலை அரசு, நகர உருவாக்கத்தினால் இனக்குழும வாழ்வியல் மாற்றப்படும் நிலையைத் தருகின்றது. இனக்குழுமம், பட்டினம், நிகழ்த்து கலைஞர்கள் ஆகியவற்றின் வாழ்வியல் மாற்றங்களும், நெருக்கடிகளும் இங்கு வெளிப்படுகின்றன.

References

- Bhakthavatsala Bharathi, (2015) Paanar Ennaivariyal, Adaiyalam Veeliyedu, Tirchy, India.
- Bhakthavatsala Bharathi, (2017) Panpattu Uraiyadal, Adaiyalam Veeliyedu, Tirchy, India.
- Dhananjayan, (2012) Sanga Ilakkiyamum Panpaattu Soozhaliyalum, New Century Book House, Chennai, India.
- Kathir Murugu, (2016) Pathupattu Moolamum Uraiyum, Saratha Pathippagam, Chennai, India.
- Maraimalai Adigal, (1966) Pattina Paalai Aaraichiurai, Kazhaga Veeliyedu, Chennai, India.
- Muthaiah, E., (2010) Tamilar Panpadu Veliyil Nigalthuthum Kalaikalum Ulaga Nokkum, Kavya Pathippagam, Chennai, India.
- Nadarajan, T.S., Ramasamy, A., (1998) Pinnai Navinaththuva Kodpadukalum TamilSulalum, Chennai, India.
- Panchangam, K., (2014) Pin Colonythu Suzhalil Oru Nootrandu Tamil Ilakkiyam, Kavya Pathippagam, Chennai, India.
- Rathinakumar, N., (2017), Pinkalaniam: Samukam – Elakkiyam – Arasiyal, Paavai Publications, Chennai, India.
- Velupillai, A., (1999) Tamil Ilakkiyathil Kalamum Karuththum, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

S. Chandrakumar, A Study of the Lives of Performing Artists in Pattinapalai, Indian Journal of Tamil, 3(2) (2022) 38-48. <https://doi.org/10.54392/ijot2228>

